

Abstrakt

Diplomová práce se zabývá fenoménem nových médií a jejich nástupem do českých uměleckých institucí v 90. letech 20. století. Práce se pokouší nastínit, jak bylo s tímto obtížně definovatelným pojmem operováno v této konkrétně historicky i geograficky situované oblasti řečových her. Nová média v té době souvisela s vizí vymanění se z ideologicky zatížené minulosti a tradičních médií a nastolení nové demokratické společnosti západního typu. Práce je postavená na třech případových studiích, ve kterých umění nových médií pronikalo nejprve do vzdělávací instituce, později skrze soukromou z ciziny podporovanou instituci do výstavních programů a tak i k širší veřejnosti, na konci 90. let se dostalo i do státní příspěvkové organizace. Jedná se o vznik ateliéru nových médií na Akademii výtvarných umění v Praze, výstavu Orbis Fictus organizovanou Sorosovým centrem současného umění a vznik oddělení intermédií a nových médií ve Veletržním paláci Národní galerie. Z těchto případových studií vyplynulo, že přesto, že nová média měla být spojena s obnovou země a společnosti v duchu západního modelu a její novou vizí, interaktivitou, využíváním nových technologií a opozicí k tradičním médiím měli představitelé tohoto proudu potřebu vyrovnat se zahraničí i tím, že odkazovali k mediální minulosti na území českých zemích. Hlavním mediálním teoretikem, na jehož myšlenky o práci s technickým obrazem čeští umělci pracující s novými médii odkazovali, byl český rodák Vilém Flusser. Výstava Orbis Fictus zase byla postavená na auře vytvořené kolem Jana Amose Komenského. Proces remediace tak probíhal velmi problematicky, to dodnes odráží i nejednoznačná koncepce sbírky nových médií v Národní galerii.